

CHRISTADELPHIAN ISOLATION LEAGUE

NABÁDÁNÍ 10. července 2016

ZASLAL:

KEVIN A JAYNE BATEMAN, 5 DOUGLAS CLOSE, HEMINGFORD GREY, HUNTINGDON, PE28 9WH,
ANGLIE

ČTENÍ: 1. SAMUELOVA 23, IZAJÁŠ 66, MATOUŠ 11

Jazyk neumí zkrotit nikdo z lidí

„Jazyk neumí zkrotit nikdo z lidí.“ To napsal Duch svatý skrze Jakuba, služebníka Kristova, v **Jakubovi 3:8**.

Čím více stárneme, tím více pravdy shledáváme v tomto pozoruhodném výroku. Když se ohlížíme zpět za svým životem, někdy na nás padá smutek z toho, že se nám vždy nepodařilo ovládnout svá slova a zranili jsme jimi své bližní. Pozdní lítost může zarmoutit naši mysl, protože na našem selhání již nelze nic změnit. Naše slova jsou jako šípy vystřelené z luku: když jednou opustily tětivu, nemohou být vzaty nazpět a nezáleží na tom, jak moc toho litujeme – škoda byla napáchána a nelze na tom nic změnit. Pravděpodobně se nám také již stalo, že o nás někdo řekl něco, co nás tak zranilo, že i dnes cítíme v srdci bolest, když si na to vzpomeneme, ač víme, že bychom měli svým nepřítelům odpouštět, jak nám Kristus přikázal. V Písmech pravdy rovněž nacházíme zmínky o tom, že nezakrotný jazyk byl často zdrojem velikého utrpení, což vidíme například v životě krále Davida.

V našem každodenním čtení jsme v záznamu první knihy Samuelovy četli o Davidově putování divočinou. **1. Samuelova 23:1** zachycuje, jak se David dozvěděl, že Pelištejci zaútočili na město Keíla. David by Boží člověk a zdržoval se ve společnosti kněží. Ať už to bylo prostřednictvím kněží nebo jinými prostředky, bylo zaznamenáno, že David byl schopen tázat se Boha na to, co má dělat. „*Mám jít a pobít tyto Pelištejce?*“ ptá se David v **1. Samuelově 23:2**. To byl odvážný výrok z úst muže, který žil z ruky do úst v judejské divočině. David byl velmi statečný člověk, měl silnou mysl a pevné přesvědčení. Když mu Bůh zjevil, že si přeje, aby bojoval proti Pelištejským, způsobilo to mezi jeho muži zděšení. Jeho muži měli strach. Báli se Saula a domnívali se, že jít dobrovolně do Keíly a bojovat proti Pelištejcům je ještě daleko horší. A zdá se, že to bylo kvůli strachu jeho mužů, ne kvůli němu samotnému, že se David zeptal Boha podruhé. Druhá odpověď od Boha: „*já ti vydávám Pelištejce do rukou*“ (**verš 4**), která obsahovala ujištění o vítězství, pravděpodobně Davidovy společníky uklidnila – vyrazili do boje, porazili Pelištejské a zmocnili se Keíly. Když o tom čteme, musíme si uvědomit, že šlo o dobu, která byla velmi odlišná od naší, kdy žijeme jako poutníci a cizinci na této zemi. Poslední Kristův příkaz jeho učedníkům zněl: „*Vrať svůj meč na jeho místo; všichni, kdo se chápou meče, mečem zajdou*“ (**Matouš 26:52**). Podřizujeme se všem Kristovým příkazům. David byl naopak vyzván k tomu, aby bojoval, neboť „*boj je Hospodinův*“ (**1. Samuelova 17:47**)

David tedy použil meč na Boží příkaz a bojoval proti Pelištejcům, a jak Bůh předeslal, smetl je za velikého krveprolití a zachránil obyvatele Keíly. Předpokládali bychom, že obyvatelé Keíly mu budou za toto vysvobození vděční, záznam o tomto tématu však mlčí a namísto toho se zdá, že došlo ke zradě. V **1. Samuelově 23:7** neidentifikovatelná osoba (nebo osoby) prozradily Saulovi místo Davidova pobytu. David byl odhalen a Saulovo pronásledování Davida znovu započalo. David mohl oprávněně očekávat, že o něm obyvatelé Keíly pomlčí, přesto však byl zrazen a odhalen. Jazyk neumí zkrotit nikdo z lidí. Můžeme se zamyslet nad tím, zda jsme se někdy sami nedopustili porušení důvěry, které mělo za následek veliké utrpení. Musíme se snažit následovat radu Žalmisty: „*Střež svůj jazyk před zlobou a své rty před záluďnými řečmi*“ (**Žalm 34:14**).

Pokud se staneme předmětem osočování, naší reakcí může být to, že vezmeme věci do vlastních rukou a svému protivníkovi oplatíme stejnou mincí. David se tak však nezachoval. Obrátil se na Boží

kněží a žádal o radu od Boha. Byl to projev uznání Boží moci, který nám připomíná jeden z Davidových žalmů: „*Moje budoucnost je ve tvých rukou. Vysvobod mě z rukou nepřátel a těch, kdo pronásledují mě*“ (**Žalm 31:15**). Neměli bychom se zabývat odplatou; místo toho bychom měli svěřit celý svůj život do Božích rukou a On bude směřovat všechny naše kroky. Davidova otázka přinesla zdrcující odpověď. V **1. Samuelově 23:10-12** mu bylo zjeveno, že muži z Keily se jej chystají vydat Saulovi. To bylo zvrácené. Muži z Keily se chystali vydat toho, kdo je zachránil před Pelištejci. To jej tak vyděsilo, že i jeho vlastní muži se rozprchli, kam jen mohli. „*Nato David se svými muži, bylo jich kolem šesti set, vytáhl z Keily a přecházeli z místa na místo.*“ (**1. Samuelova 23:13**). To nám opět připomíná slova **Žalmu 31:11**: „*Potupen jsem všemi protivníky, a sousedy nejvíc; známí ze mne mají strach, spatří-li mě venku, vyhnou se mi.*“ Vše dobré, co David učinil, bylo zapomenuto. „*Sešel jsem jim z mysli jako mrtvý*“ (**Žalm 31:12**).

Nyní opustíme své úvahy nad Davidem a zaměříme svoje myšlenky na toho, kdo byl lidmi pohrdán a zavržen. Stejně jako byla Davidova poloha vyražena jeho nepřátelům, Kristus se také dočkal zrady. „*Velební a farizeové vydali totiž nařízení, že každý, kdo by věděl, kde se zdržuje, má to oznámit, aby ho mohli zatknout*“ (**Jan 11:57**). Jidáš se chystal uzavřít smlouvu s velekněžími, že udělá cokoli, co si budou přát. „*Jidáš Iškariotský, jeden z Dvanácti, odešel k velekněžím, aby jim ho zradil*“ (**Marek 14:10**).

I Ježíše Krista všichni opustili. Když byl nakonec zrazen, je zaznamenáno, „*Všichni ho opustili a utekli*“ (**Marek 14:50**). Pak upadl do rukou zlosynů a byl ukřižován. Kristus skutečně zemřel v naprostém osamění. Všichni jej opustili. I ti, kdo byli ukřižováni s ním, vůči němu cítili zášť. Ti, kdo věřili, že byl tím, kdo měl zachránit Izrael, byli zdánlivě ponecháni v beznaději. Ale v nejhlubším zoufalství měla přijít naděje od Boha. Milosrdným se Bůh zjeví jako milosrdný, je útočištěm utlačovaných, útočištěm v době nouze. Bůh vysvobodil Ježíše ze strašlivé smrti a slovy Žalmisty pro něj udělal totéž, co předtím pro Davida. „*Požehnan buď Hospodin, že mi prokázal divy svého milosrdenství v nepřístupném městě! A já jsem si ukvapeně řekl: Jsem zapuzen, nechceš mě už vidět. Avšak vyslyšel jsi moje prosby, když jsem k tobě o pomoc volal*“ (**Žalm 31:21-22**).

Kristus byl předveden „*...jako beránek vedený na porážku, jako ovce před střihači zůstal němý, ústa neotevřel.*“ Byl mužem, který zkrotil svůj jazyk a který spoutal svoje rty. A nejen to. Kdykoliv promluvil, lidé žasli nad ušlechtilými slovy, která vycházela z jeho úst.

Kristus nám dal nádherný příklad, jak kráčet v jeho stopách a následovat Boží vůli. Učiňme rozhodnutí, že budeme střežit svůj jazyk a říkat pouze věci, které jsou prospěšné v Božích očích. Modleme se stejně jako Žalmista, který napsal: „*Hospodine, postav stráž k mým ústům, přede dveře mých rtů hlídku*“ (**Žalm 141:3**).

Bratr David Blacklock: Napton-on-the-Hill, VB 10.07.16